

Milí přátelé, bratři a sestry,

v minulém týdnu jsme mohli sledovat záběry ze zemětřesení v Barmě a okolí. Záběry s třesoucími se mrakodrapů byly děsivé, mnohé mrakodrapy a jiné budovy šly k zemi. Ani na silnici nebylo bezpečno. Pevnou půdu pod nohama sotva kdo nalézal. Podle posledních zpráv mělo zemětřesení, které zasáhlo Myanmar 7,7 stupňů Richterovy stupnice. Počet obětí je okolo 3,5 tisíce, ovšem odhaduje se i 10 tisíc obětí. Obrovský rozsah zkázy tam navíc komplikuje ještě občanská válka a vládní junta do toho všeho ještě podniká nálety a bombarduje už tak rozbitou zemi. Peklo na zemi? Zřejmě ano.

Vůbec si zde v klidné zóně a mírném podnebí neuvědomujeme, jak se máme dobře. Zemětřesení se událo nečekaně a velmi rychle. Je to něco, na co člověk nemůže být dokonale připraven. A někdy je velmi těžké i reagovat, když se pod člověkem rozevře zem. Jaké si z toho můžeme vzít poučení?

Presně takové, jaké k takovýmto tragickým událostem vydává Pán Ježíš: **Nebo myslíte, že oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a zabila je, byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, pravím vám, ale nebudete-li činit pokání, všichni právě tak zahynete.**“ Pán Ježíš tímto slovem bourá falešná přesvědčení o tom, že když se někomu stane něco zlého, že ho tím Pán Bůh za něco trestá. A mohli bychom si to myslet třeba i o obyvatelích Myanmaru. Na fotkách jsou vidět rozbité chrámy a spadlé a rozbité velké sochy Budhy i různých démonických „bohů“. Objektivně musíme ale říct, že někdy po zemětřesení spadne i křesťanský chrám. Nicméně Pán Ježíš tím chce říct, že v tomto světě nemá nikdo nic jistého. A to i ten, kdo sám sebe se snaží zajistit, jak nejlépe umí. Pokud nezajistíme své životy v Pánu Ježíši Kristu, pak ale podobně zahyneme. Není to samozřejmě myšleno, že to bude tragicky. Můžeme se dožít vysokého věku a všem nám to přeji, ale nakonec z tohoto světa stejně všichni musíme odejít. To slovo **podobně zahynete**, je potřeba chápat, zahynete bez Boha, a tudíž smrtí věčnou, pokud se neobrátime od marnosti k Bohu.

Četli jsme dále v těch Ježíšových slovech podobenství o fíkovníku, který nevydával roky žádné ovoce. **„Jeden člověk měl na své vinici fíkovník; přišel si pro jeho ovoce, ale nic na něm nenalezl. Řekl vinaři: ‚Hle, už po tři léta přicházím pro ovoce z tohoto fíkovníku a nic nenalézám. Vytni jej! Proč má kazit i tu zem?‘** Toto podobenství je vlastně ještě dovětkem výroků Pána Ježíše o tragických událostech, **o krvi Galilejců, která byla Pilátem smíchána s oběťmi a o spadlé věži v Siloe, která zabila 18 lidí.** Ten fíkovník je připodobněn k člověku, který nenese žádné ovoce. Prostě strom nebo člověk k ničemu. Majitelem, který chce nechat fíkovník vytnout, je v tomto podobenství Bůh. A vinařem je zde Pán Ježíš. O Božím hněvu je řečeno, že **se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu.** (Ř 1,28) To znamená, že ten, kdo zůstává v nějaké nepravosti, tak na něm vlastně spočívá Boží hněv. A ten hněv je zde znázorněn příkazem, **vytni jej, proč by měl kazit i tu zem?** Člověk k ničemu nám může připomínat ničemu. Jaká zajímavá shoda. Ovšem přijde vám, milí přátelé, zde Bůh příliš radikální? Hněvivý a prchlivý? A co když je to trochu jinak? Přijdou vám např. příliš radikální lidé, kteří na Slovensku museli rozhodnout o vybití celých chovů kvůli slintavce a kulhavce? To, co tamní chovatelé zažívají je hotová tragédie. Ale není jiné cesty. Zde musí padnout mnohá nemocná ale i zdravá zvířata doslova jako oběti. Jen proto, aby se nákaza nerozšířila a mnohé další chovy byly zachráněny.

Bratři a sestry, Bůh má právo se hněvat, protože je to Bůh. Jak jeho hněvu ale rozumět? Boha velmi trápí, když zůstáváme v něčem, co se Bohu nelíbí. Boha velmi trápí, když lidé Boha odmítají. Od Adama a Evy jsme jako lidstvo zasaženi epidemií hříchu a lži. Mnozí lidé si ale vůbec neuvědomují, v jak vážném stavu jsou. Pokud nepřijmou do svého života lék s názvem Ježíš Kristus, tak zemrou smrtí věčnou. Proč se Bůh tedy tak hněvá? Protože nás miluje a moc Mu na nás záleží. **On nenávidí hřích, ale miluje hříšníka.** Bůh tě neskonale miluje, ale to co nenávidí, je tvůj hřích. Protože ví, že hřích tě od Boha odděluje a může tě zničit. Kolik takových již bylo, kteří věřili, ale nakonec skončili bez Boha?

Milí přátelé, tím podobenstvím chtěl Pán Ježíš říci, že bez Něho nic nezmůžeme. Bez něho nejsme schopni nést požadované ovoce. Někdo možná ale řekne, jsem slušný člověk, nikdy jsem nikomu neublížil, umím se ovládat, lidi mám rád, jsem společností prospěšný. A vůbec k tomu nepotřebuji Boha. Jaký ovšem myslíme, že je důležitější pohled. Můj anebo Boží pohled? A myslíme si, že se svou pravdou a svým subjektivním zkresleným pohledem obстоjíme před Bohem? Člověk, který

nepřijal Ježíše za svého Pána a Spasitele, je z Božího pohledu fíkovníkem bez ovoce. Stromem, který **kazí i tu zem**. Ten, kdo není schopen tuto Boží pravdu přijmout, ten nemůže očekávat Boží slitování, protože o něj vlastně nestojí. To je člověk, který si myslí, že si zaslouží věčný život pro své skutky. Bůh však žádá skutek jediný. Věřit, že Ježíš je ten, který se za mne obětoval. Věřit a přijímat Jeho milost. Bůh je tedy spravedlivý, ale i milosrdný. Skrze svého Syna Pána Ježíše Krista nám tuto milost prokazuje.

A Boží milost je v tom podobenství znázorněna ve výroku vinaře: **„Pane, ponech ho ještě tento rok, až jej okopám a pohnojím. Snad příště ponese ovoce; jestliže ne, dáš jej porazit.“** Co tím je řečeno? Ten vinař se zde toho ubohého fíkovníku zastal. Ten vinař odrazil hněv toho majitele a vyprosil pro něj ještě jednu šanci. Víme, bratři a sestry, že tím vinařem je Pán Ježíš. A v roli fíkovníku můžeme vidět každý sám sebe. Kolikrát se nás Pán Ježíš takto zastal před svým Otcem? A kolikrát se ještě bude muset zastat? Tomu vinaři na tom neplodném fíkovníku velmi záleží. Vytvořil si k němu vztah. A chce pro něj vytvořit ještě lepší podmínky. Možná už mnohé vyzkoušel. A přece majitele přesvědčí, že možná potřebuje ještě větší a lepší péči. **Okopám a pohnojím, snad příště ponese ovoce.**

Milí přátelé, vztah Pána Ježíše k nám je přelaskavý. Jaký je ale tvůj a můj vztah k Němu? Bereme z Jeho milosti tak, že to přináší ovoce? Anebo neustále bereme Kristovu milost nadarmo a naprázdno? Je na tvém a mém životě vidět, že patříme Ježíši? Je ovocem tvého života pokora, láska, milosrdenství, odpuštění, smíření? Je tvá řeč k druhým laskavá a přívětivá? Anebo zůstáváš nesmiřitelným a nespokojeným? **Ponech ho ještě tento rok**, je slovo, které říká, že Boží milost stále ještě trvá. Ovšem v souvislosti s tragickými událostmi tehdy ale i těmi současnými mějme na paměti, že nikdy nevíme, jak dlouho tato milost pro tebe a pro mne bude ještě trvat. Nebo snad bylo někde napsáno, že v Barmě zahyne několik tisíc lidí? A je snad někde napsáno, že se zde dožijeme plného věku v klidu a míru? Závažná slova v tom podobenství jsou, že fíkovník **nenesl žádné ovoce**. Ba naopak dokonce ještě **kazil zem!**

V úvodu jsme četli 82. Žalm. Ten začíná velmi zajímavě. **V shromáždění bohů postavil se Bůh, vykoná soud mezi bohy:** Jaké to je shromáždění bohů? Je jich snad více? V tehdejší starověké představě si to tak mnohé pohanské národy myslely. Tuto představu známe z některých pohádek a zejména z řeckých bájí. Shromáždění bohů. Chtěl autor tohoto žalmu říci, že je mnoho bohů, ale Bůh Hospodin je nad nimi? A že skutečně existuje shromáždění všech pohanských bohů? Nic takového! Tím shromážděním bohů je míněn člověk. Na konci žalmu čteme: **„Ač jsem řekl: ‚Jste bohové, všichni jste synové Nejvyššího,‘ zemřete též jako jiní lidé, padnete tak jako každý vladař.“** V tom starověku se mnozí vládci a mnozí bohatí lidé považovali za bohy. Faraoni, římsí císaři atp. Koneckonců i ďábel přece radil Evě, **budete jako bohové...** Bohové, co poznají všechno, co smějí všechno a nic je nezastaví. Kolik je i dnes takových bohů světovládců, co si myslí, že hýbou světem, jak se jim zachce, vezmou si, co se jim chce? Především k takovým mluví dál ten žalm: **„Dlouho ještě chcete soudit proti právu, stranit svévolníkům?... Nic nevědí, nic nechápou, chodí v tmách, a celá země v základech se hroutí.** Avšak Bůh se mezi takové postaví jako soudce a bude je soudit. Ale nejen je. Ale i každého, kdo se neobráť, kdo zůstane sám sobě bohem, každého kdo zůstane ve svém srdci tvrdý a nemilosrdný. Protože **na Božím soudu není milosrdenství pro toho, kdo neprokázal milosrdenství.**

A tak závěrem se ještě jednou chci vrátit k slovům Pána Ježíše, když reagoval na ty špatné zprávy. Či myslíte, že ti zabítí Galilejci byli větší hříšníci, než vy? A byli snad větší hříšníci ti, na něž spadla věž v Siloe? A byli snad větší hříšníci ti, kteří zahynuli při zemětřesení v Barmě? A byli snad větší hříšníci ne vy, ti, co umírají každý den v nesmyslných válkách? Nebyli, byli stejní jako vy. V něčem možná byli horší, v něčem lepší, ale před bohem jsme na tom všichni zcela stejně. A tak, **pravím vám, nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.** Neodvrátíte-li se ze svých nepravostí, neodvrátíte-li se z cest, které vedou k smrti, tak podobně zahynete. A tak nebojme se pustit Pána Ježíše tam, kde nejsme schopni vítězit, vydejme se mu, a budeme žít. Amen. Modlitba

píseň 604 Večeře Páně

slovo poslání: Sami sebe se ptejte, zda vskutku žijete z víry, sami sebe zkoumejte. Což nechápete, že Ježíš Kristus je mezi vámi? (2 Kor 12,5)

požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen

píseň 510, 10- do konce

Velikonoce jsou zase o týden blíž a my společně s Ježíšem se můžeme v rozjímání blížit k Jeho kříži. Na své cestě ke Golgotě Pán Ježíš vzkřísí z mrtvých svého přítele Lazara. To je jistě velmi neobvyklá věc. Velký zázrak! Zvláště když Lazar byl již 3 dny v hrobě.

V tomto příběhu ovšem už můžeme vnímat předzvěst toho, že Pán Ježíš nejenže má moc nad smrtí, je to již předzvěst i jeho vlastního vzkříšení. Aby tomu tak ale mohlo být, musí nejprve **pšeničné zrno padnout do země a zemřít, jinak by zůstalo samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.** Pán Ježíš moc dobře ví, co se dobrovolně rozhodl podstoupit. Ztraceni bychom byli všichni a ztracen by byl celý tento svět, kdyby On jako jediné dobré zrno nezemřel a nebyl by pohřben. Pán Ježíš svou smrt a vzkříšení vlastně připodobňuje k tomu, co vidíme nyní na jaře. Zaseté zrno vyrůstá ze země a v pravý čas vydává užitek. Už toto je veliký Boží div a zázrak, Žádná samozřejmost, když rostlina vyrůstá ze země. A oč větším zázrakem je pro nás Kristova smrt a vzkříšení!

Avšak byla to pro Pána Ježíše brnkačka jít na kříž? Byla to procházka růžovým sadem? Po vzkříšení Lazara **Pána přišlo uvítat velké množství lidu, neboť slyšeli, že učinil toto znamení.** A to množství lidu bylo asi velmi veliké, když i jeho protivníci farizeové v bezradnosti prohlásili: „**Vidíte, že nic nezmůžete! Celý svět se dal za ním.**“ Ježíši obrovsky narostla popularita, mnozí byli plni očekávání, avšak On sám jediný věděl, co Ho čeká. Přestože si mohl v té chvíli užívat své slávy, tak místo toho ho svírala úzkost. „**Nyní je má duše sevřena úzkostí. Mám snad říci: Otče, zachraň mě od této hodiny? Vždyť pro tuto hodinu jsem přišel.**“